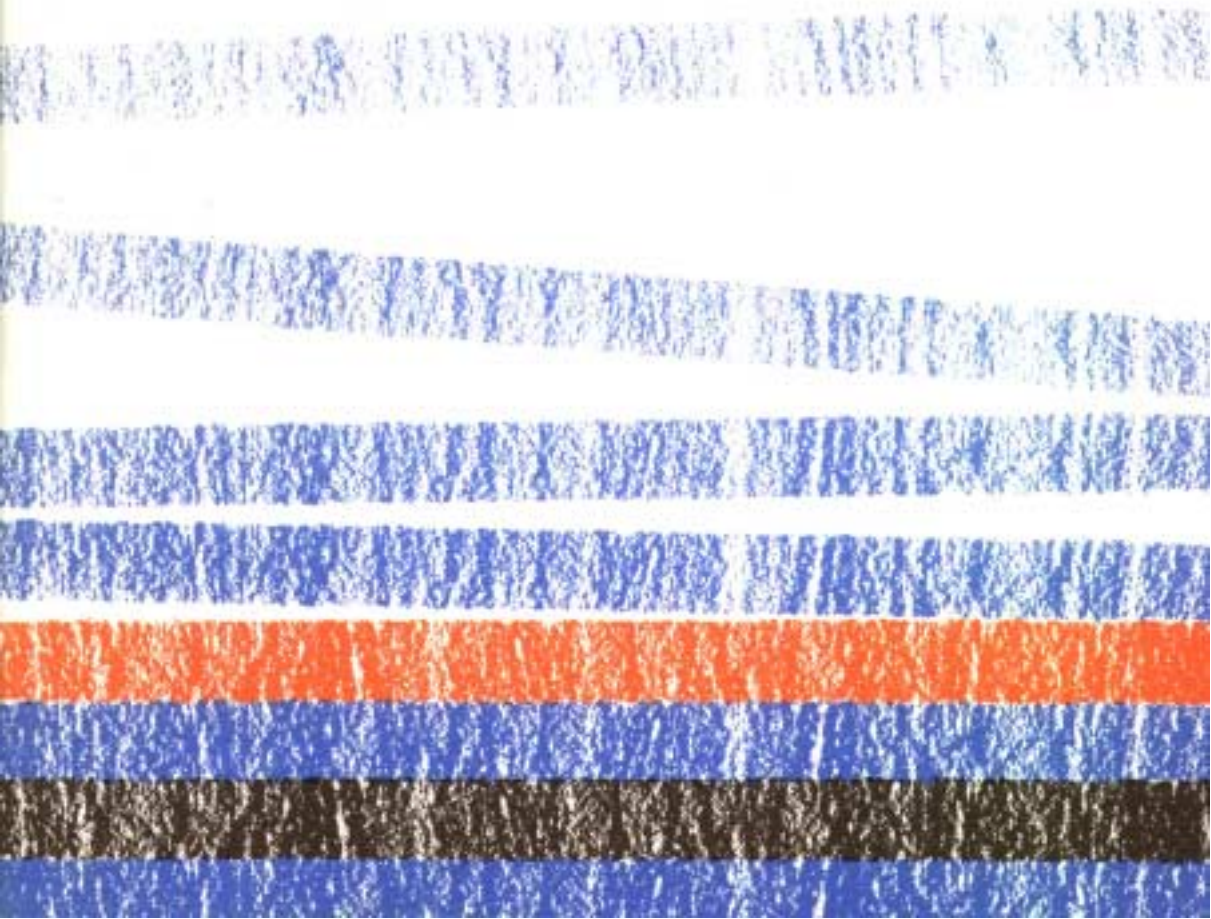

OP HOGER GROND

j. e. van den brink

op hoger grond

j.e. van den Brink

www.rhemaprint.nl

waarheid en eenheid

Voor de laatste wereldoorlog was er in 'Nederlands-Indië' een pinksterblad, dat de naam droeg: 'Dit is het!'

Pa Thiessen, de redacteur, stak het niet onder stoelen of banken dat hij door de doop in de Heilige Geest iets bezat, wat andere gelovigen misten. Met beslistheid durfde hij te zeggen: 'Dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël'.

In de oecumenische wereld van vandaag wordt zulke taal als liefdeloos en hoogmoedig aangemerkt. Met de geest van onze tijd spreekt men er liever over, dat ieder een facet van de waarheid heeft en dat men deze niet verabsoluteren mag.

Jezus sprak echter: 'Gij zult de waarheid verstaan'. Volgens Hem is het mogelijk het juiste inzicht te bezitten en dit is nodig om vrij te worden van de beïnvloeding van de boze (Joh. 8:32).

Wie op deze weg gaat, heeft zelfs de belofte om tot de volle of absolute waarheid geleid te worden door de Heilige Geest, ook Geest der waarheid genoemd. De waarheid is geen zesbaansweg, waar ieder naar eigen keuze op een bepaalde strook rijdt, maar zij wordt de smalle weg genoemd; zij is exclusief en 'weinig er, die hem vinden'.

Men spreekt van facetten, omdat men geen duidelijke visie heeft op het plan Gods en over te weinig kennis beschikt aangaande de hemelse zaken.

Zo komt men ertoe ook de leugen als deel van de waarheid te beschouwen. Met een leugen kan men alle kanten uit, want zij behoort tot de brede weg. De waarheid is een-voudig en de leugen veel-voudig.

De kinderen Gods, die op de weg der waarheid wandelen, zijn daarom eenvoudig of ongecompliceerd.

De waarheid kenmerkt zich door haar gerichtheid op het volmaakte. Zij is uit God die één is. In Hem is geen afwijking, geen verdraaiing of leugen.

Jezus wil dat ook wij geheiligd worden in de waarheid, dus ook volkomen rein worden, alleen in Hem en zonder contact met de boze.

Gods Woord is de waarheid. Daarom voedt elk van God ingegeven schriftwoord op tot de gerechtigheid met het doel, dat de mens volkomen is en tot alle goed werk volkomen toegerust (2 Tim. 3:16).

Wanneer het bijbelse fundament uit Hebreeën 6 in ons geestelijk leven gelegd is, klinkt het: 'Laten wij ons richten op het volkomene'. De waarheid vinden wij niet op aarde, maar in de hemel, zoals daar ook de werkelijkheid der dingen is en niet de afbeelding of schaduw. Jezus sprak: 'Als Ik van de aarde verhoog ben, zal ik allen tot Mij trekken'.

Ons denken, ons handelen en wandelen, onze strijd en overwinning zijn in de hemelse gewesten, waar de hoge weg is, namelijk die der waarheid. Daarom ijveren wij zo naar de geestelijke gaven, om in het Koninkrijk der hemelen te kunnen groeien en functioneren. Slechts door het gebruik van de

hemelse gaven kan de mens de volkomenheid bereiken naar lichaam, ziel en geest. Hij is dan één, zoals de Vader'en de Zoon één zijn, wanneer alle leugen, afwijking, beschadiging en ongerechtigheid overwonnen zijn.

Waarheid en eenheid gaan samen. Wij zijn één in zoverre wij volmaakt zijn. Iedere leugen, iedere dwaling of zonde voert tot verdeeldheid. Velen denken dat wij één zijn, omdat wij tot het lichaam van Christus behoren. De eenheid die zij zoeken, gaat niet verder dan het bijeenbrengen van vele enthousiaste christenen binnen de vier muren van een grote hal. De apostel zei evenwel: 'Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood' (1 Cor. 10: 17). Het ene brood staat hier voorop, dat is dus de geestelijke spijs.

Wanneer wij allen vergiftigd voedsel gebruiken, worden wij ook allen ziek. Dan wordt het lichaam wetteloos en het verliest zijn eenheid. Wanneer wij allen eten van het woord der waarheid, zullen wij 'ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toegroeien, die liet hoofd is, Christus' (Ef. 4:15).

Wij mogen geen gemeenschap hebben met dwalingen, want zij tasten evenals de zonde het gezonde lichaam des Heren aan. Dwalingen kunnen immers niet tot de gerechtigheid en de volkomenheid leiden. Zij komen voort uit de vader der leugen, de duivel. Alle leringen die ons bezig houden met de aarde en van de hoge weg aftrekken, zijn dwalingen. De pinksterbeweging in Nederland staat op een kruispunt van wegen, want zeer vele dwalingen zijn uit kerken en groeperingen meegebracht en vastgehouden, niettegenstaande de ervaring van de doop met de Heilige

Geest. Zegt de Spreukendichter niet, dat de wijsheid, die van boven is, gaat staan waar de wegen samenkomen? Het gaat over een scheiding tussen de aardse wegen en de hemelse weg.

Wanneer wij ons richten op de wedergeboorte, bevrijding, vervulling, heiliging en groei, zijn wij op de hoge weg. Alles wat op het zichtbare ingesteld is, voert ons van deze weg af.

Dan gaat men in de leer bij hen, die devoot kaarsen aansteken en in een habijt lopen, die crucifixen vervaardigen en die de zonde boeten van medemensen, alsof Christus niet door één volmaakte offerande voor de zonde van de gehele wereld geboet heeft.

Boete doen is oudtestamentisch en verbonden aan de zichtbare wereld. Jezus reinigde geen aardse dingen, maar hemelse met een eeuwig offer.

Velen zoeken ook een eenheid te realiseren door tesamen een ideaal na te jagen, dat allen verbinden kan en opwekken tot een gelijkgerichte activiteit. Zij hebben niet het één zijn in Christus in waarheid en in gerechtigheid voor ogen, maar zij vluchten bijvoorbeeld in evangelisatie en zending om aan de activiteit van heterogene bestanddelen eenzelfde richting te geven. De Heer sprak echter bij de zendingsopdracht: 'Leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb'.

Daarom moeten wij de eenheid niet zoeken in onze liefde tot de zending, maar in de liefde tot de waarheid. Om deze te realiseren is echter gemeentevorming noodzakelijk. Want door middel van de gemeente zal de

veelkleurige wijsheid Gods bekend worden naar het eeuwig voornemen, dat is de waarheid Gods (Ef. 3:10).

Zending bedoelt gemeentevorming op een andere plaats. Zonder dit axioma wordt zij een privé-aangelegenheid en een individualistisch bedrijf.

Er is geen zendingsprobleem, maar een gemeenteprobleem. Dat is onze nood. Wanneer krachtige en gezonde gemeenten gevormd zijn, zullen daaruit vanzelf zendingen uitgezonden kunnen worden, die in een ver land een gemeente bouwen naar het model van de moedergemeente.

Het is ook niet belangrijk hoevele zielen tot bekering gebracht zijn, maar hoevelen van hen die deze eerste stap gedaan hebben, de weg der waarheid blijven bewandelen. Daarom wordt van de gemeente gesproken, dat zij één van hart en één van ziel waren en dat de Here dagelijks toevoegde aan de kring, die 'behouden' werden, dus die verder gingen in dit spoor.

groei

In het Koninkrijk Gods geschiedt niets bij toverslag. Wij zien in ons geestelijk leven daarom niet uit naar schokeffecten, maar naar een geestelijke ontplooiing, die ons naar de volwassenheid voert. De apostel Petrus schreef over een 'opwassen in de genade en in de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'.

Het Koninkrijk Gods is immers in ons als een zaad, dat opkomt en groeit, zonder dat men weet hoe (Marc. 4:27).

Dit geldt voor een ieder als individu, maar ook voor de gemeente, waarvan wij lid zijn, zoals er staat: 'In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest' (Ef. 2:21,22).

Wanneer God de Geest des levens op het geloof gegeven heeft, volgt de wasdom vanzelf. Men hoeft niet te trekken en te rukken. Bij een opgroeiende plant moet men voor een gezonde ontwikkeling alleen het onkruid wieden, het ongedierte vangen en de stenen in de bodem verwijderen.

Zo strooide de evangelist Filippus in Samaria het zaad van Gods Woord en bij het weghalen van de stenen werd gezegd: 'Want van velen, die onreine geesten hadden, gingen dezen onder luid geroep uit'. (Hand. 8:7).

Waar het volle evangelie gepredikt wordt, kan men goede planten verwachten, want het bevat de enorme kiemkracht van de Heilige Geest.

In sommige pinksterkringen zoekt men er zijn eer in om handenvol korrels uit te strooien met een mengsel van goed zaad en onkruid. Alles komt op, maar het is een vaste regel dat het onkruid spoedig het goede zaad verstikt. Wij groeien alleen, wanneer wij ons aan de waarheid houden (Ef. 4:15).

In een gemeente heeft de dwaling een gevaarlijker uitwerking dan de zonde. De laatste is gemakkelijker te herkennen en wordt daarom niet zo gauw nagevolgd. Bij de zonde benadeelt de betrokken persoon meestal alleen zichzelf en degenen, die nauw bij hem betrokken zijn. De dwaling die moeilijker te herkennen is, tracht evenwel ieder lid te infiltreren en allen aan te steken.

De waarheid is de prediking van het evangelie, dat naar de volkomenheid voert. Het goede, van God ingegeven schriftwoord, is nuttig 'om op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust' (2 Tim. 3:16).

Wanneer wij de waarheid prediken, worden wij beschuldigd van hoogmoed en liefdeloosheid. Wij kunnen dit begrijpen, want het is maar van welke kant men het beziet. Het is namelijk zo dat wij ernaar jagen het doel te bereiken om mede plaats te nemen in de troon van God. Wij zijn immers 'bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld des Zoons' (Rom. 8:29).

De duivel verlangde deze plaats te bezetten, hoewel hij er niet voor 'bestemd' was. Hij werd beschuldigd van hoogmoed, verstoten en diep vernederd (Jes. 14:13-15). Hij kan zich niet voorstellen dat een gevallen

mens door Gods liefde weer in genade aangenomen wordt en opnieuw bestemd is voor de troon.

Daarom acht hij ieder, die Gods beloften in geloof vasthoudt en verwacht, dat God deze in zijn leven realiseert, grenzeloos hoogmoedig. De boze beschuldigt ons ook van liefdeloosheid, omdat wij inderdaad de zonde en de leugen, die uit de duivel zijn, hartgrondig haten en er niet mee van doen willen hebben. Wij kunnen het in de zware, geestelijke strijd, ons niet permitteren de zonde lief te hebben. Wij hebben een afkeer van de ongerechtigheid en de dwaling, maar hebben een groot verlangen vele mensen uit de duisternis te trekken door de prediking van het onvervalste woord van God en met behulp van de gaven des Geestes. Wij willen op deze weg voortgaan. Ondanks felle tegenstand houden wij het doel in het oog.

Wij zijn er zeker van dat wij de waarheid prediken, hoewel wij ons bewust zijn dat onze kennis van het Koninkrijk Gods nog onvolkomen is. Nog zijn de zonen Gods niet geopenbaard, maar wij jagen met onze broeders en zusters naar de realisatie van het doel.

Tijdens een gemeentedienst hoorden wij het volgende gezicht uitspreken: er werd een grote rivier gezien met veel water. In deze stroom werden kribben en strekdammen gelegd. Op deze wijze werd hij genormaliseerd. Het gevolg was dat binnen deze kribben en strekdammen de rivier verzandde en dichtslibde, maar de, vaargeul werd daarentegen dieper en het water kreeg meer vaart.

Een duidelijk beeld van de huidige situatie in de pinksterbeweging in Nederland en ook daarbuiten. De kribben en strekdammen stellen de dwalingen voor, die het gemeentelijke leven en de groei tot stilstand brengen. Men kan in oecumenische zin wel spreken over een brede rivier, maar men is blind voor het verzandingsproces.

Gods bedoeling is alleen een goede vaargeul, waardoor de schepen de oceaan kunnen bereiken. De pinksterbeweging associeert zich met allerlei dwaalrichtingen ten koste van de waarheid en men zou haar motto kunnen noemen: 'Weg met ons!' Ieder zal zijn keuze moeten maken: of de diepe, smalle vaargeul nemen, of in de verwarring terecht komen, waar men met kreten en met slogans de massa bijeen wil houden.

Tijdens het werk op 'Beukenstein' destijds, gaf de Heer een visioen. Het luidde: 'Ik zie een weg waarover wij met een auto rijden'. Op een gegeven ogenblik stappen wij uit en staan voor een slagboom. Als men hierover heen kijkt, ziet men een gapende afgrond. Heel diep beneden loopt ook een weg. Het is daar een hele drukte en een hoop lawaai. Ver daar beneden zie ik het gekrioel en hoor het getoeter. Boven onze weg zie ik echter nog een weg. Deze heeft een steilere vorm. Daar zie ik ook verkeer. Het is daar licht en helder'.

Na dit gezicht sprak de Heer: 'Mijn kinderen, Ik ben bezig u te voeren op de weg, waarop uw gedachten gericht zijn. Ik zal u doen treden op uw hoogten, opdat gij gaat wandelen en ook leert u te bewegen in die gewesten, waaraan gij kennis gekregen hebt. De weg, die Ik voor u geplaveid heb, zult gij gaan en al mijn beloften, die Ik over u gespreid heb, zal Ik waarmaken. Vrees niet

en wees niet versagd of twijfelmoedig. Weet, dat Ik bezig ben u op te trekken op uw hoogten, waarvoor Ik reeds uw gedachten aan het vormen ben'.

Daarom willen wij de weg, 'die nog veel verder omhoog voert', blijven bewandelen. Wij willen deze boodschap uitdragen en realiseren in de gemeenten, waar de Heer ons een taak gegeven heeft. Wij willen allen opwekken bewust zich met ons uit te strekken naar het voorgestelde doel, opdat ook onder ons gezegd kan worden: 'Zo wies het woord des Heren krachtig en liet werd sterker' (Hand.19:20).

wilt gij volmaakt zijn

In Mattheüs 19:16 stelde de rijke jongeling een merkwaardige vraag. Hij informeerde ernaar wat voor goed hij moest doen om het 'eeuwige leven' te verkrijgen. Deze uitdrukking was voor de oudtestamentische schriftonderzoekers zeker geen onderwerp van gesprek, want zij komt alleen voor in Daniël 12:2 in verband met de opstanding der doden. Het woord 'leven' komt echter veelvuldig in het Oude Testament voor.

Ontegengegelijk had de jongeman menigmaal Jezus beluisterd en was het hem opgevallen dat de Heer dikwijls over het 'eeuwige leven' sprak. Jezus schoof dit niet weg tot na de opstanding der doden, maar Hij beloofde het nu te geven.

Wie in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven en er staat niet dat hij dit later ontvangen zal.

Eeuwig leven is blijvend leven en daarom is het kwaliteitsleven. Van de wet had Mozes gesproken: 'Dit is uw leven' en in zijn antwoord bepaalde de Heer de jongeling bij de tweede tafel der wet, dus bij de eisen van het oude verbond ten opzichte van de naaste. 'Wie deze dingen doet, zal daardoor leven'. Ondanks dit 'leven' zou de mens toch de dood zien en bij zijn sterven het dodenrijk binnengaan.

De rechtvaardigen van de oude bedéling geloofden dat hetgeen God gezegd had, goed voor de mens was. Zij leenden het oor niet aan de duivel, de leugenaar en verleider, maar wandelden met God. Op hen rustte in dit leven

een zegen en hun namen werden geschreven in het boek des levens. Ook deze jongeling behoorde tot deze categorie rechtvaardigen. Hij getuigde dat hij alle geboden in acht genomen had. Hij knoopte daarom de vraag eraan vast, wat hij eigenlijk nog tekort kwam.

Jezus verblijdde Zich over hem, zag hem aan en kreeg hem lief, want 'God die lust in waarheid heeft, mint hem die rechtvaardig leeft'. De Heer zag de oprechtheid van het hart en de zuivere levenswandel. Hij verlangde de jongeman in zijn discipelenkring op te nemen; want hier stond geen beschadigd of aangetast persoon die eerst bevrijd en genezen moest worden, maar een gaaf mens. Deze jongeling had de verleidingen van de rijkdom weerstaan en was niet in zonde gevallen. Hij had daarmee de limiet van het oude verbond bereikt.

Indien hij hierin volhardde, zou hij als een rechtvaardige sterven en in het dodenrijk een plaats ontvangen in de schoot van Abraham.

In zijn antwoord stelt de Heer aan deze rechtvaardige evenwel een hoger ideaal voor ogen. Hij roept hem op zich daarnaar uit te strekken en wijst tegelijkertijd de voorwaarde waaraan voldaan moet worden.

Het doel van de gelovige in het nieuwe verbond is niet de rechtvaardigheid, maar de volmaaktheid, dat is het opwassen en zich ontplooien van een kind van God in geestelijke wereld. Nu wordt de mogelijkheid geschonken als geestelijk mens op te groeien tot de mannelijke rijpheid.

Lezer, denk u eens in, wat uw antwoord zou zijn bij de tegenvraag die Jezus de rijke jongeling stelde: 'Wil je volmaakt zijn?' De gemiddelde kerkganger

zal antwoorden dat hij tot de dood toe een zondaar blijft en dat hij 'tot hinken en tot zinken ieder ogenblik gereed blijft'. De evangelische christen zal deze vraag van de hand wijzen met de opmerking dat hij liever 'verbroken' wil worden en 'niets' wil zijn, dat hij zelfs dagelijks bidt om maar een 'deurmatje' te mogen wezen. Naar zijn mening komt immers het volmaakte na het sterven. Ja, het stellen van deze vraag werkt al irriterend. Men is immers een christelijke of fatsoenlijke zondaar.

De gedachte aan volkomenheid is voor de hedendaagse christen absurd en onaanvaardbaar. Ogenblikkelijk zal dan ook de vraagsteller de woorden 'zondeloosheid' of 'perfectionisme' moeten vernemen.

Jezus bedoelde: 'Wil je nog verder komen dan in het oude verbond mogelijk is? Wil je nog een ander doel najagen en andere mogelijkheden verwerven? Dan zal Ik de weg wijzen die omhoog voert, naar de hemelse gewesten'. Er is een evangelie van het Koninkrijk der hemelen dat ongekende perspectieven biedt.

Dit was nooit eerder verkondigd, maar Jezus openbaarde het. Om volmaakt te zijn (niet dit na de dood te worden), zal de jongeling zijn aardse zekerheden moeten inleveren. Hij zal zijn vastheid moeten vinden in genade en niet in rijkdom, Hij zal moeten ingaan in het onzienlijke Koninkrijk Gods om daar een schat te verzamelen, die niet door mot of roest aangetast en die hem niet ontstolen kan worden. Hij zal daar enkel en alleen door geloof moeten leven. Daarom adviseert de Heer hem: 'Verkoop uw bezittingen en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben. Kom dan en volg Mij!'

Jezus volgen, betekent: zijn woorden overnemen en vasthouden, uit zijn gedachtenwereld leven, denken zoals Hij dacht, spreken zoals Hij sprak en handelen zoals Hij deed. Het houdt in: alles willen prijsgeven om de hemelse erfenis te verkrijgen, namelijk de schuldvergeving, het kindschap van God, de inwoning van de Heilige Geest met diens begaafdheden, de goddelijke natuur deelachtig worden, het uitdragen van de liefde Gods die zich richt op bevrijding, genezing en herstel, het overwinnen van de machten der duisternis.

Zelfs de dood en het dodenrijk zullen dan overwonnen vijanden zijn, die niet meer gemaakt of gezien worden.

Al deze schatten zijn echter onzichtbaar voor het natuurlijke oog. Zij worden alle door het geloof toegeëigend en vormen de 'onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis die in de hemelen weggelegd is'. (1 Petr. 1:4).

Jezus garandeert de jongeling deze hemelse rijkdommen, indien hij in staat is zijn aardse zekerheden los te laten. De jongeman had vele goederen waarover hij zich moest bekommeren en verontrusten. Hij bezat meer dan geld. Hij dacht aan zijn aanzien, aan zijn status, aan de ceremoniën van het oude verbond, aan zijn ernst, aan zijn lang gebed, aan het plechtige gewaad, aan heel die inhoud van een uitwendig godsdienstig leven met zijn onthoudingen, sabbatsvieringen, voorschriften en plechtigheden.

'Geef het aan de armen', raadde de Heer aan. 'Geef je geld aan hen die het nodig hebben om een minimaal bestaan te leiden en schenk al dat uiterlijke

vertoon maar aan de Farizeeën en schriftgeleerden voor wie deze dingen onmisbaar zijn om zich in de godsdienstige wereld te kunnen handhaven.

Volg Mij om onbekommerd de waarheid te kunnen horen en om deel te krijgen aan de rijkdommen van het Koninkrijk Gods.

De rijke jongeling kon de overstap van de aarde naar de hemel, van het zichtbare naar het onzichtbare, niet nemen. Hij volgde Jezus niet, maar ging bedroefd heen. Ook wij zullen de keuze moeten doen: of een christendom op oudtestamentische grondslag, of een christendom dat door vernieuwing van denken en door geloof, jaagt naar de volmaaktheid.

extreem pinksteren

Een woord, waarmee men tegenwoordig onze volle-evangeliegemeenten bedekt of openlijk typeert, is het adjectief extreem.

In de wereld gebruikt men deze uitdrukking voor hen, die een levenswijze hebben, die van het gewone cultuurpatroon afwijkt. Wie niet rookt of drinkt, niet kaart of danst, geen bezoeker is van bioscoop of toneel, zich niet bemoeit met sport, niet op de hoogte is van de moderne kunst, of met wat radio en televisie bieden, wordt extreem genoemd.

In een verbasterd christendom noemt men hen extreem, die openlijk ervoor uitkomen, dat zij wederomgeboren zijn, die zich bijbels laten dopen, hun vrije tijd besteden aan bijbelstudie of evangelisatie, op verjaardagen of familiefeesten christelijke liederen zingen, kortom die in alle omstandigheden als kind van God willen leven.

In evangelische kringen noemt men allen extreem die belijden dat Christus gisteren en heden dezelfde is, die getuigen dat zij in de Heilige Geest gedoopt zijn en in nieuwe tongen de Heer grootmaken, die bij het zingen van hun opwekkingsliederen in de handen klappen; dus degenen die geloven dat Jezus redt, geneest en doopt met zijn Geest.

Maar ook in de pinksterbeweging heeft men dit woord extreem overgenomen ten einde zich daarmee van een gedeelte der medegelovigen te distantiëren.

Het gaat niet tegen hen die in zonde leven, die de echt breken, geldzuchtig zijn, die dronkaards zijn of oplichters, of ook tegen hen die zonderlinge dingen in hun samenkomsten tolereren als: dansen, hysterisch schreeuwen, over de vloer rollen, stampen, beven, enzovoort.

Men keert zich echter tegen broeders, die met grote beslistheid het Koninkrijk der hemelen zoeken, die de hoge weg zien en niet meer strijden tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden en machten; die naar het gebod van de Heer demonen uitdrijven, als koning, priester en overwinnaar in de hemelse gewesten willen leven en zich zo als Jezus en zijn discipelen op deze aarde verlangen te openbaren. Deze categorie wordt nu door alle richtingen en groepen als extreem pinksteren aangeduid.

In bepaalde pinksterkringen wil men geen isolement ter wille van het Woord, niet als sektemens bekend staan, geen smaadheid lijden, maar door het brede christendom als modaliteit of nuance geaccepteerd worden.

Men wil als Israël in het oude verbond geen uitzonderingspositie innemen, maar volk of kerk zijn gelijk de anderen. Men wil één zijn met allen, behalve dan met de extremen.

Natuurlijk rijst de vraag, wat extreem nu eigenlijk betekent. Volgens het woordenboek kan men het Latijnse woord *extremus* vertalen met: uiterst, buitengewoon of tot de hoogste graad. Is het dan verkeerd om extreem te zijn?

Werd Jezus ook niet voor extreem uitgemaakt? Men sprak toch van Hem dat hij een demon had en waanzinnig was (Joh. 7:20; 8:48,52). Men haatte

Hem, omdat Hij de hoge weg ging. Hij was naar zijn zeggen van boven en zijn vijanden van beneden (Joh. 8:23).

Hij ging deze weg in de onzienlijke wereld volkomen, tot het uiterste en tot de hoogste graad. Zijn wij nu extreem, indien wij Jezus navolgen en indien wij alles terzijde stellen om zijn beeld gelijkvormig te worden.

Wij jagen geen verwrongen denkbeelden na, maar geloven dat de weg van Jezus de enige oplossing is van alle menselijke nood en via de heiligmaking naar de heerlijkheid voert.

Wij willen Jezus volgen tot iedere prijs, tot het uiterste, tot de hoogste graad en volkomen. Daarom houden wij vast aan zijn woorden. Hij heeft gezegd dat wij zijn werken zouden doen en zelfs grotere.

Temidden van een rechtzinnig ongeloof bidden wij met de discipelen: 'Geef uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken, doordat Gij uw hand uitstrekt tot genezing, en dat tekenen en wonderen geschieden door de naam van uw heilige knecht Jezus' (Hand. 4:29,30).

Omdat wij deze exceptionele en exclusieve weg bewandelen, willen wij niet alleen de opdracht uitvoeren: in nieuwe tongen zullen zij spreken en op zieken de handen leggen, maar ook duivelen in zijn naam uitwerpen.

Wij zijn bezig ons uit een zeer gevaarlijke leer los te maken, namelijk dat de Heer ons niet tot het einde, tot de volkomenheid, zal voeren. Wij zijn grootgebracht in de twijfel. U herinnert zich nog wel: God verhoort op zijn tijd en op zijn wijze. Het gaat altijd anders dan wij denken. Zijn wegen zijn hoger dan onze wegen. Wij zijn van beneden en Hij is van boven. God

verhoort onze gebeden op een andere wijze dan wij bedoelen. Het blijft vallen en opstaan. Wij blijven zondaars tot de dood. Wij kijken tegen de onderzijde van het borduurwerk!

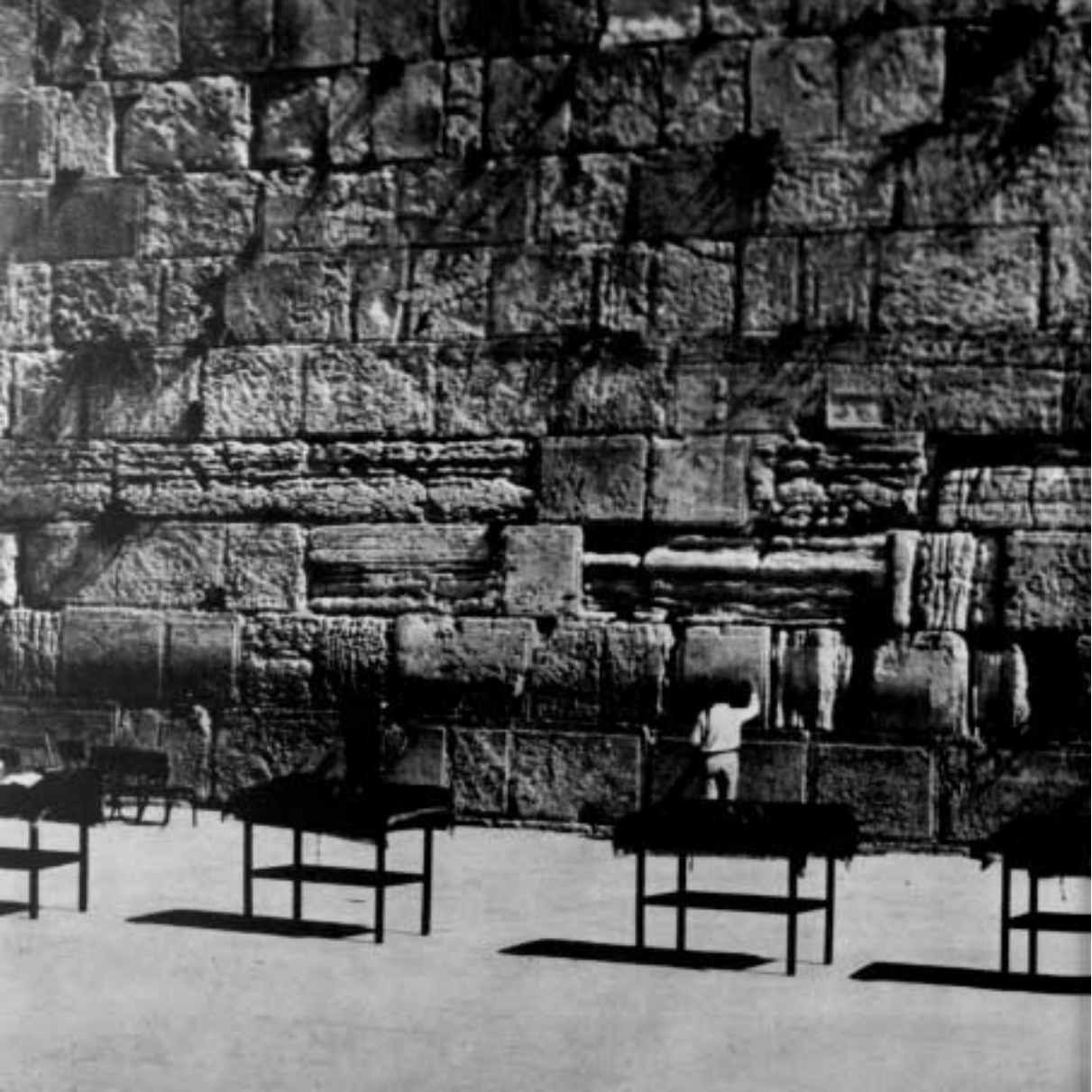
Met deze vrome doodoeners wordt de hoge weg geblokkeerd en worden onze gebeden op losse schroeven gezet. Daarom weerklonk ons gebed in de ledige ruimte en stonden wij voor gesloten deuren. Dit is echter veranderd. Zegt Jezus niet: 'Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden' (Joh. 15:7). Ons streven is om één te zijn met de woorden en de gedachten van onze Heer en ons bidden is nu een bezig zijn in de hemelse gewesten.

Wanneer wij zijn plan en zijn beloften kennen, roepen wij onbeschaamd met de weduwe in Lucas 18:3 uit: 'Verschaf mij recht tegenover mijn tegenpartij!' Wij zijn op al Gods beloften gaan staan. Niets is onmogelijk voor degene, die in zijn woorden gelooft.

Het is niet de gedachte van de Heer ons de rijkdommen van deze wereld te geven. Wij zullen daar dan ook niet om vragen. Wat de tegenwoordige wereld betreft, staan wij op de belofte dat wanneer wij eerst zijn Koninkrijk zoeken, Hij ons alles zal geven wat wij nodig hebben. Wij zien echter uit naar de rijkdom zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door zijn Geest in de inwendige mens' (Ef. 3:16). Wij verlangen naar alle rijkdom van een volledig inzicht om het geheimenis van God te leren kennen en ons daarop in te stellen (Col. 2:2).

Ook willen wij inzicht verkrijgen in de aard, de gedragingen en de bewegingen van de vijand, zodat wij kunnen zeggen: 'Zijn gedachten zijn ons niet onbekend' (2 Cor.2:11). Zo kunnen wij hem met meer trefzekerheid bestrijden en overwinnen. In de pinksterkringen zijn er, die het land Kanaän binnen willen gaan zonder deze strijd. Deze dwazen beweren dat het gevaarlijk is om zich op de hoogte te stellen van de gedragingen van de vijand. Maar wij komen slechts in het beloofde land, wanneer wij het voet voor voet veroveren op de geestelijke tegenstanders.

Wanneer men bedoelt dat wij op deze weg tot het uiterste, tot het hoogste punt willen gaan om de volkomenheid te bereiken, zijn wij inderdaad extreem. Maar dan wordt dit bijvoeglijk naamwoord een epiteton ornans of een vererende bijnaam, want met Paulus spannen wij ons in om 'ieder mens te onderrichten in alle wijsheid, om ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn' (Col. 1:28).

herbouw van de tempel

De zwaarste slag voor de kerk van het oude verbond was de verwoesting van de tempel. Daarmee werd de eredienst van de waarachtige God onmogelijk gemaakt en de zekerheid van schuldvergiffenis en van genade weggenomen.

Na de terugkeer uit Babel werd eerst het brandofferaltaar hersteld. Ruim een half jaar later begon men het fundament van de tempel te leggen. Dit herstel ging met veel lof en prijs gepaard, maar ook met veel geweent. De ouderen vergeleken deze grondslag met die van de tempel van Salomo. Men kon daarom het geluid van het gejuich niet van het gemorren onderscheiden (Ezra 3 en 4).

Daarna volgde een diepe inzinking. De bevolking des lands intimideerde de Joden en schrikte hen af verder te bouwen. Jaren bleef de arbeid stil liggen. Het was een tijdperk van achteruitgang. Het land leverde zijn opbrengst niet meer op en er was gebrek aan zegen des Heren.

Ondertussen bouwde men wel aan eigen huizen, terwijl de tempel Gods een puinhoop bleef.

Dan komt onder de prediking van Haggai en Zacharia de omkeer. De Here wekte de geest op van Zerubbabel, die van Jozua en die van het overblijfsel des volks (Haggai 1: 14). Met vereende krachten werd aan de bouw van de tweede tempel begonnen. De Here bemoedigde hen tegenover de negatieve houding der ouderen met de woorden: 'Wees sterk, Zerubbabel, en wees sterk Jozua en wees sterk, al gij volk des lands. De toekomstige heerlijkheid

van dit huis zal groter zijn dan de vorige; op deze plaats zal Ik heil geven' (Haggai 2:2-10).

De herbouw van de tempel heeft een diepe geestelijke betekenis in het nieuwe verbond. Ook hier diende dit volk der schaduwen niet zichzelf, maar ons.

Opnieuw is nu sprake van de bouw van een tempel. Dit geestelijk huis ontstond na de opstanding van Jezus Christus. Petrus schreef: 'Laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis' (1 Petr. 2:5).

Deze tempel werd al spoedig verwoest. Het Israël Gods werd weggevoerd naar Babel, beeld van afval en verwarring, waar geen wandel, strijd en overwinning in de hemelse gewesten is. Het evangelie van het Koninkrijk der hemelen moest plaats maken voor het verduisterd denken van een aards gerichte kerk.

Eeuwen gingen voorbij, totdat de reformatoren tot een terugkeer opriepen. Zij begonnen met het herstel van het hemelse brandofferaltaar. Dit wijst op het offer van het Lam Gods. De rechtvaardiging door het geloof in het bloed van Jezus Christus werd weer centraal gesteld.

Na een periode van stilstand werd ook het fundament van de tempel gelegd. Dit was ook verwoest. Overal ontstonden opwekkingsbewegingen. Men hoorde spreken van bekering en geloof in God.

Dit culmineerde in een pinksterrevival, dat verder het fundament uit Hebreëen 6:2 legde: de doop in water, de doop in de Heilige Geest en de

oplegging der handen. Bij het leggen van dit fundament heerste grote blijdschap. 'Zij zongen beurtzangen van lof en prijs aan den Here: want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid over Israël (Ezra 3:11).

Het woord 'halleluja' werd gemeengoed en de uitdrukking 'prijs de Heer' werd de laatste tien jaren meer gehoord dan vroeger in eeuwen. Men zong: 'God is goed' en 'Mijn hart is vol van vreugde'. De slagzin: 'Het feest gaat door!' werd op iedere massameeting gebruikt. Tegelijkertijd werd dit machtig gejuich begeleid door het gewezen van de bezwaarde en verontruste christenen. Deze ouderen schudden het hoofd. Zij spraken: 'Het lijkt niet op wat in de eerste gemeente gebeurde. Waarom wekt men geen doden op, zoals toen? Waar zijn de genezen bezetenen als die van het land der Gerásenen? Neen, dit kan de vervulling van de Joëlsprofetie niet zijn, maar het is imitatie!'

Wij verstaan deze dissonant, zoals ook het geklag der grijsaards bij de tweede tempelbouw begrijpelijk was. Het bijbelse model is inderdaad heerlijker dan wat wij nu zien en beleven. Maar toch zal de glorie van deze tweede tempel, die ook in benauwdheid der tijden gebouwd wordt, luisterrijker zijn dan de heerlijkheid van de eerste. De zonen Gods zullen geopenbaard worden!

Ook wij zagen na het leggen van het fundament de geestelijke inzinking. Vreemden willen zich bij de bouwers voegen en een verbasterd volk wil in naam van de liefde en oecumene meehelpen. Maar het ware zaad van Abraham wijst deze hulp en verbroedering van de hand. Dan openbaart zich

de vijandschap van de Sanballats en de Tobia's. Maar ook onder het volk des lands is verdeeldheid. Sommigen verlangen er helemaal niet naar om een tempel op het gelegde fundament te bouwen. Zij zeggen dat het fundament alleen reeds voldoende is. Zij bouwen verder aan eigen huis.

De een zoekt als doel de evangelisatie en de andere de zending, terwijl deze toch alleen middelen zijn om stenen voor de bouw van de tempel te verzamelen.

Het huis Gods is de gemeente van Jezus Christus en daar moeten deze stenen ingebracht worden. Sommigen gaan over tot een zichtbare, strakke organisatievorm en passen zich aan bij het kerkelijke systeem. Zij zijn kinderlijk blij als de afgevaardigden der historische kerken hen erkennen of een gesprek met hen wensen. Velen denken bij de bouw van een tempel aan een aards huis in de stad Jeruzalem. Zij vluchten naar de zichtbare wereld en laten het Koninkrijk der hemelen los.

De gemeente wordt dan toeschouwer van de realisering der beloften Gods. De Israël-visie belet hun tot de bouw van een huis Gods in de Geest te komen (Ef. 2:22). Bij een goede gemeente en haar opbouw zijn ze dan ook niet geïnteresseerd. Maar een aardse tempeldienst gaat noodzakelijkerwijs gepaard met het offeren van dieren.

Men verwacht dan ook dat Jesaja 60:7 letterlijk vervuld zal worden, als daar staat dat de schapen van Kedar en de rammen van Nebajoth een welgevallig offer zullen zijn op het altaar des Heren. Maar als de catechismus het onbloedige offer van de 1 paapse mis' reeds een vervloekte afgoderij noemt,

dan is deze bloedige offerande zeker 'een verloochening der enige offerande van Jezus Christus en (ook) een vervloekte afgoderij' (Zondag 30).

Wij willen doorgaan met een geestelijk huis te bouwen. Velen in de gemeenten strekken zich hiernaar met ons uit. Wij willen 'in liefde in elk opzicht naar Hem toegroeien, die het hoofd is, Christus'.

Te zamen met alle heiligen willen wij vast aaneengesloten een machtig bouwwerk van God vormen in de Geest. De Here wekt ook nu de geest op van de Zerubbabels, van de Jozua's en van het ganse volk. Hij spreekt: 'Wees sterk en wees strijdbaar!' Want eenmaal zal men deze tempel zien en van hem getuigen: 'Zie, welk een gebouw en met welke kostelijke stenen is het versierd'. Want de heerlijkheid van de tweede tempel zal groter zijn dan die van de eerste.

hebt gij nooit gelezen

Natuurlijk kenden de overpriesters en de schriftgeleerden de tekst uit Psalm 8:3. Geestelijke blindheid was de oorzaak dat zij de spelende peuters in de tempel de mond wilden snoeren. Voor hun oren zongen deze kleinen godslasterlijke taal door Jezus te eren met de woorden: 'Hosanna de Zoon van David'.

Onverwacht worden zij dan met de vraag geconfronteerd: 'Ja, hebt gij nooit gelezen: Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt Gij lof bereid?' (Matth. 21:16).

Het is opmerkelijk dat ook nu door theologen aangaande de kinderen slechts één tekst gebruikt wordt, namelijk: 'Zie, in ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen' (Ps. 51:7). Deze belijdenis is voor hen na een verdraaide exegese het bewijs, dat alle kinderen 'aan de verdoemenis zelf onderworpen zijn'.

Maar hebben deze erf(zonde)laters, die alle zuigelingen principieel tot hellekinderen verklaren, nooit gehoord wat deze zelfde David jubelt: 'Laat mij uw glorie bezingen, hoog aan de hemel: Uit de mond van kind en zuigeling stemt Gij U een loflied aan, om uw vijand te verstommen, uw tegenstanders en haters' (Canisiusvert.)?

Hoe is het mogelijk dat de mond van de zuigeling God lof toebrengt? Hoe spreekt deze dan? Geldt voor het kleine kind niet: 'Wat de mond uitgaat, komt uit het hart, en dat maakt de mens onrein' (Matth. 15:18)? Wat uit het innerlijk van de baby, uit zijn hart, voortkomt, is niet onzuiver, maar ter ere

van God. De lof die de kleine zijn Schepper toebrengt, toont aan, dat de natuur van de zuigeling nog gaaf en goed is.

Men kan moeilijk beweren dat het uiterlijk van het kindje niet deugt. Met wat voor blijdschap en genoegen beziet moeder haar kind. Welk een ongelofelijke schoonheid en levensvreugde straalt van dit spartelende en kraaiende wichtje uit. Maar de gaafheid, die in de zichtbare wereld niet te loochenen valt, ontkent men voor zijn innerlijke wezen. Men beweert dat dit gezonde, harmonische schepseltje innerlijk door en door verdorven is. Het gaat niet naar de verdoemenis, maar het heeft er reeds deel aan, zegt het doopformulier.

Wij vragen de aanhangers dezer leer: 'Hebt gij nooit gelezen: uit de mond van kind en zuigeling (dus vanuit hun binnenste) stemt Gij U een loflied aan'?

In Psalm 19 beschrijft David de majesteit en eer van God in zijn schepping: 'De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk zijner handen; de dag doet sprake toestromen aan de dag, en de nacht predikt kennis aan de nacht. Het is geen sprake en het zijn geen woorden, hun stem wordt niet vernomen: toch gaat hun prediking uit over de ganse aarde en hun taal tot aan liet einde der wereld'.

Duidelijk wordt vermeld dat de hemelen God niet loven door woorden en zinnen, maar door hun functioneren naar de wetten Gods. Als een precisie-uurwerk draait de aarde om haar as, verschijnt de zon aan de hemel en is er afwisseling tussen de jaargetijden. De macrocosmos loopt niet achter en niet

voor. Een kleine wijziging, een mindere snelheid bij de aswenteling zou catastrofale gevolgen hebben.

De duivel heeft kans gezien veel in de schepping op aarde te verstoren, maar hij kan het 'verbond van dag en nacht, van zomer en winter' niet teniet doen. Dit blijft naar Gods wetten functioneren.

Ook in de achtste Psalm horen wij dezelfde jubeltoon, niet alleen aangaande deze schepping, maar ook de zuigeling verkondigt Gods lof. Hij ligt daar als een kunstig gewrocht van zijn Maker, zich houdende aan de wetten Gods. Dit betreft de oogjes, de oortjes, de handjes en de voetjes, maar ook het zieleleven. Zijn geestje is reeds aanwezig, maar dit moet, evenals liet lichaampje, het gevoel, het verstand, de wil, zich nog ontplooien en ontwikkelen. In dit kleine kind toont God zijn wijsheid en kracht. Door zijn bestaan maakt het zijn Schepper groot.

De mens wordt goed en gaaf geboren (wanneer de duivel tenminste zijn slag niet reeds slaat in de moederschoot), maar het gelukt de overste dezer wereld maar al te snel de wetten Gods in dit kleine mensje, op deze duistere aarde geboren, te verbreken.

Wanneer men aanneemt dat de ziel en de geest van de zuigeling reeds verdorven zijn, begrijpen wij dat geleerd wordt, dat de inwendige mens eerst verbroken moet worden, voordat Gods Geest Zich in hem openbaren kan. Het zieleleven moet dan verbrijzeld worden en de geest verslagen voordat God er iets mee beginnen kan.

Wanneer de mens op de grond ligt, kermend en overstelpt van ellende geen uitweg meer ziet, zou het ware geluk beginnen. Men zingt dan: 'O, niets te zijn, gans niets te zijn', of 'Heer, verbreek mij nu'. God moet dan eerst de mens verwoesten, ruïneren en beschadigen.

Zo schrijft men Gode de dingen toe, die de duivel veroorzaakt heeft. Jezus sprak: 'Wat baat het een mens, als hij de gehele wereld wint, maar zichzelf verliest'" (Luc. 9:25). Zichzelf verliezen is het ergste wat iemand overkomen kan en dit beogen de vrome geesten. Maar er staat: 'Wanneer gij niet wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan' (Matth. 18:3).

Wanneer de geest verbroken is en het hart verbrijzeld door de beïnvloeding van de machten der duisternis, wil God de mens herstellen. Een verbroken en verbrijzeld hart wordt door Hem niet veracht (Ps. 51:19).

Voor de herboren mens vangt het nieuwe leven aan. Dan doet de Heer zijn Geest in hem wonen, opdat hij zijn beeld waarlijk gelijkvormig wordt. 'Toch hebt Gij hem (door middel van de Heilige Geest) bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond'.

In Hebréeën 2:6,7 wordt de Griekse versie van Psalm 8 aangehaald: 'Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des mensen zoon, dat Gij naar hem omziet? Gij hebt hem voor een korte tijd beneden de engelen gesteld'. Voor de gevallen engelen heeft God geen reddingsplan, 'want over engelen ontfermt Hij Zich niet'.

De psalmist verwondert zich erover, dat God wel aan de mens blijft gedenken en naar hem omziet, hem redt en herstelt. Na zijn val kwam de mens onder de boze engelen te staan, die in plaats van hem te dienen, hem gebruiken en over hem heersen.

De mens werd een slaaf van de zondemachten en zijn beschermengelen werden werkeloos terzijde gesteld.

Van de kinderen evenwel staat er, dat hun engelen in de hemelen voortdurend het aangezicht zien van de Vader, die in de hemelen is (Matth. 18: 10). Hier is dus nog onafgebroken contact met God.

Een volwassene komt pas na bekering en wedergeboorte terug in de gemeenschap met God, die hem hernieuwt en toebereidt voor de erfenis der heiligen in het licht, namelijk om te heersen over al de werken van zijn handen.

reinheid en mode

Hoewel ik al ruim dertig jaar schrijf, heb ik nooit de mode als onderwerp gekozen. Als kleine jongen herinner ik mij de verbolgenheid van een moeder, toen haar dochter buiten haar weten het haar had laten kortknippen. Deze scène is mij bijgebleven, terwijl de reden ertoe mij toen voorbijging. Ik denk ook aan de spanningen die de 'vleeskleurige' kous in sommige gezinnen bracht. Welk een storm van verontwaardiging stak erop, toen de meisjes een lange broek begonnen te dragen, terwijl deze dracht in verschillende opzichten toch 'deugdelijk' is gebleken. Wie felle uitspraken over de mode doet, loopt kans deze te moeten herroepen of zijn mening later stilzwijgend te moeten herzien.

Waar de Heer de opdracht geeft om het Koninkrijk der hemelen te verkondigen, is het in de eerste plaats de taak van de voorganger zich bezig te houden met de innerlijke mens. Jezus zegt immers, dat uit het hart des mensen de dingen voortkomen die hem verontreinigen.

De uitspraak: 'Reinig eerst de inhoud van de beker, dan zal hij ook van buiten rein worden', moet het richtsnoer van ons prediken en van ons leven zijn.

Vanwege mijn werk als voorganger en redacteur lees ik om op de hoogte te blijven kerk- en gemeentebleden van de meest uiteenlopende richtingen. Daarin kom ik nogal eens artikelen en opmerkingen over de mode tegen.

Er zijn kerkbladen die goed verzorgde moderubrieken hebben. Hun medewerkers geven blijk dat zij er prijs op stellen de kleding als een uiting van cultuur te beschouwen en te waarderen, zoals anderen het bereiden van spijzen en het opdienen ervan tot een cultus hebben verheven.

Wie echter sommige orthodoxe en fundamentalistische bladen leest, zal overal grote bezorgdheid bij de schrijvers constateren. Opgemerkt kan worden dat deze 'ach en wee'-roepers altijd mannen zijn, terwijl het toch steeds over de kleding van de vrouw gaat.

In het blad 'Ned. Zuid-Afrikaanse Kerkgemeenschap' stond aangaande 'minirokkies' onder andere te lezen: 'Zuid-Afrika heeft 't deze maand erg te kwaad gehad met de aantrekkelijkheden van het vrouwelijk lichaam - of liever: met de vraag, in hoeverre het oorbaar, geoorloofd is om deze te etaleren. 't Begon in maart met een vraaggesprek in het zondagsblad 'Dagbreek', met 'mnr Gert Yssel, die 66-jarige Pretoriaanse vuurvreter, 'n leketeoloog en onderwyzer aan de Hoërskool Voortrekkerhoogte'.

Volgens de heer Yssel is 'n minirok de 'enige rok, wat die vroulike knie ontbloot, wanneer sy sit'. Op de vraag van de (in minirok geklede) ondervraagster: 'U sé, elke vrou, wat 'n minirok dra, pleeg sonde. Hoekom?' heeft hij geantwoord: 'Omdat hulle mans openlik uitlok om egbreuk te pleeg'.

Rein seuns en mans se gedagtes word besoedel deur halfnaakte vroue op ons strate en strande. Christus het Self gesé, dat elkeen, wat na 'n vrou kyk om haar te begeer, het in sy hart reeds egbreuk met haar gepleeg. Elke keer as 'n

man dus na die bobeen van 'n vrou kyk en dit wek 'n begeerte by hom, het hy egbreuk gepleeg'.

In sommige pinksterkringen in het buitenland tracht men door wetten en voorschriften de vrouwelijke leden in het juiste spoor te houden. Zo las ik dat de toegang tot het avondmaal afhankelijk werd gemaakt van een bepaalde hoogte van de rok. Na de Europese conferentie in Zweden merkte 'Wort und Geist' op: 'Tot eer van de Zweedse pinkstermensen moet gezegd worden, dat de grote meerderheid in Nyhem behoudend is'.

Het opvallendste was volgens de verslaggever: 'de vele dameshoeden, die waarschijnlijk in verband gebracht moeten worden met 1 Corinthiërs 11. Ook hier kon men echter modellen zien, die aan vliegende schotels of aan Noordduitse windmolens deden denken.

De teleurstelling was: 'Beslist teveel mini's', gevolgd door de bede: 'Moge ons dit nog lang (in Zwitserland) bespaard blijven.

Ik geloof niet dat het optreden tegen minirokjes en andere veelbesproken modeverschijnselen ons in de gemeente iets zal baten.

Niet een minirok, ontblote hals of mouwloze japon maken een vrouw of meisje tot een verleidster, maar de gezindheid van haar hart. Men kan tegen deze uitwendigheden fulmineren en bedreigingen uiten, maar men verandert het hart niet. Zo is het ook met de mannen. Wanneer in het hart van een man onreine gedachten en verlangens zijn, 'komt dit voort uit de zuiging en verlokking zijner eigen begeerte' (Jac. 1:14). Wanneer ze werkelijk 'rein seuns en mans' zijn, dit wil zeggen niet onder invloed staan van onreine

geesten, zullen enkele centimeters stof lengte meer of minder hun niets doen. Het is wél zonde om de schuld van zichzelf af te schuiven en deze met de projectie van eigen onreine gedachten op de vrouw of het meisje te leggen. Het is wél verschrikkelijk als een man Gods in de war en tot zonde gebracht wordt omdat hij zijn ogen niet beheersen kan en zijn verbinding met God afhangt van een lange of korte rok.

De Heer zegt niet: 'Doe die vrouw of dat meisje uit uw midden weg', maar 'ruk dat oog uit'.

Aan de andere kant zal iedere vrouw wijs zijn er rekening mee te houden dat zij in een wereld leeft, waar de onreine geesten hun spel spelen. Ook voor deze situatie is het woord van de apostel van kracht: 'Laten wij dan niet langer elkander oordelen, maar komt liever tot dit oordeel: uw broeder geen aanstoot of ergernis te geven' (Rom. 14:13).

Voor een man geldt de wet Gods dat zijn sexuele begeerte alleen gericht mag zijn op zijn eigen vrouw en voor de jongeling vraagt Gods Woord beheersing op dit terrein van het leven. Men kan in de gemeente wel voorschriften geven aangaande de kleding, maar hoe zal een man zijn reinheid van gedachten bewaren in een wereld, waarin hij dagelijks verkeren moet en hij zijn hart niet gezuiverd heeft door dit te richten op Gods Woord?

Begeerten en driften moeten beheerst worden, dit wil zeggen afgeschermd tegen de machten der duisternis, voordat het gedachtenleven bezoedeld wordt. Dit gebeurt alleen afdoende van binnenuit en niet van buitenaf.

Veronderstel dat een driftkop een zeer lankmoedige vrouw bezit. Dit komt nogal eens voor. Naast haar kan hij vredig leven en hij bezondigt zich niet aan uitbarstingen van woede dank zij zijn voorzichtige echtgenote. Natuurlijk moet steeds met zijn geprikkelde stemming rekening gehouden worden.

Nu krijgt deze man een paar lastige kinderen op te voeden, die geen rekening houden met zijn zwakheden en het er bij hem uithalen. Ongetwijfeld zal hij de kinderen de schuld geven en ze zelfs onrechtvaardige verwijten doen.

Een waar christen zal echter niet rusten, voordat hij met zijn Meester zeggen kan: 'De boze komt en vindt in mij niets'. Om overwinning over iedere zonde te krijgen, is het nodig onze gedachten voortdurend met het Koninkrijk Gods bezig te houden, zoals David zei: 'Ik zag de Here te allen tijde voor mij; want Hij is aan mijn rechterhand, opdat ik niet wankelen zou' (Hand.2:25).

wat is profetie

Het is het voorrecht van de mens in het nieuwe verbond dat twee geesten in hem wonen: zijn eigen menselijke geest en de Geest van God. Beiden bezitten vele begaafdheden. Als de menselijke geest niet afgeremd is of onder pressie verkeert, kan deze tot hoge ontwikkeling komen. Hij is dan de bron van het scheppende vernuft, dat het aardse leven mooi en aantrekkelijk maakt en ruimte geeft.

De Heilige Geest sluit Zich aan bij de menselijke geest, wordt er dus één mee, en stimuleert en verrijkt de mens zodanig dat deze in het Koninkrijk der hemelen kan functioneren. Wanneer de menselijke geest reeds zoveel talenten bezit, is het wel een belediging voor de Schepper van hemel en aarde om aan zijn Geest slechts negen gaven toe te kennen.

De voornaamste uitingsmogelijkheid van de menselijke geest is het woord. Met zijn geest ontwikkelt de mens gedachten. Deze worden in de onzienlijke wereld door zijn verstand dat van de hersenen gebruik maakt, opgevangen en geordend. De hersenen veroorzaken de gedachten niet, evenmin als het gehoor het geluid doet ontstaan. Zij zijn het orgaan dat nodig is om de gedachten te kunnen doorgeven. De woorden die daarna gesproken worden, bereiken door middel van het gehoororgaan het verstand van de luisteraar, en diens ziel en geest worden hierdoor beïnvloed.

Zo is er een onderling contact van de menselijke geesten. De Heilige Geest kent en inspireert de gedachten van God. Het verstand en de hersenen zijn zo kunstig geschapen dat zij zelfs in staat zijn deze gedachten over te nemen

en door te geven. Zo leert de mens God kennen en 'verstaan' met zijn verlicht 'verstand'. De apostel sprak aangaande dit functioneren van de Heilige Geest in ons: 'Dient elkander, een ieder naar de genadegave (charisma), die hij ontvangen heeft, als goede rentmeesters over de velerlei genade Gods. Spreekt iemand, laten liet woorden zijn als van God' (1 Petr. 4:10).

Dit uitspreken van de gedachten Gods is de gave van de profetie! Een profeet is een mens die duidelijk de gedachten Gods doorgeeft. De schoonste, rijkste en zuiverste profetie wordt ten gehore gebracht, indien het verlichte verstand en de zinnen van de profeet zo scherp geoefend zijn in het onderscheiden van goed en kwaad, dat het de eigen gedachten of de infiltraties van de boze weet te selecteren van de inspiraties van de Heilige Geest.

Eenmaal schreef Mozes de Pentateuch. Hij ontving hiervoor geen visioenen of dromen, maar zijn geest was op God gericht. God sprak tot hem zoals een mens spreekt tot zijn vriend. Daardoor werden voorstellingen en gedachten in Mozes opgeroepen, en gebruik makende van zijn intellect kon hij Gods wegen en wetten openbaren en optekenen.

Omdat hij de inwoning van de Heilige Geest miste, was hij evenwel afhankelijk van het spreken Gods tot hem van buitenaf en was het hem niet mogelijk als geestelijk mens in het Koninkrijk Gods te leven. Wat hij van de hemelse werkelijkheid der dingen wist, ontving hij op de berg Sinaï door openbaring. De Here maakte gebruik van de geestelijke en organische bekwaamheden van Mozes om Zichzelf in deze wereld te openbaren.

Voor het oude verbond was dit de hoogste vorm van profetie. Toen Aäron en Miriam de superioriteit van de profetische begaafdheid van Mozes betwistten, sprak de Heer tot hen: 'Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de Here, Mij in een gezicht aan hem bekend, in een droom spreek Ik tot hem. Niet aldus met mijn knecht Mozes, vertrouwd als hij is in geheel mijn huis. Van mond tot mond spreek Ik met hem, duidelijk en niet in raadselen, maar hij aanschouwt de gestalte des Heren' (Num. 12:6-8).

Het gezicht en de droom 'die ten deel vallen' (1 Cor. 14:30), stellen minder eisen aan het leven en aan de begaafdheden van de profeet. Daarom moeten de profeten in de gemeente wachten om de openbaring voorrang te geven. De geesten der profeten kunnen immers bij voortduur het contact met de Geest Gods bewaren en te gelegener tijd verder spreken.

Mozes had geen dromen nodig die uitgelegd moesten worden, hij kreeg geen gezichten waarvan de betekenis verklaard moest worden en God sprak ook niet tot hem in raadselachtige gelijkenissen. Hij kon God ontmoeten zonder enige bedekking op het gelaat (2 Cor. 3:13).

Daarom kon hij profeteren: 'Een profeet uit uw midden, uit uw broederen zoals ik ben, zal de Here, uw God, u verwekken' (Deut. 18:15).

Ook Jezus ontving dus zijn kennis rechtstreeks van zijn Vader. Ook Hij aanschouwde de gestalte des Heren of het wezen van God, want Hij sprak: 'Wat Ik gezien heb bij de Vader, spreek Ik' (Joh. 8:38) en 'De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo' (Joh. 5:19).

Het verschil in de bediening van Mozes en Jezus was, dat bij Mozes zijn menselijke geest zodanig verlicht werd, dat hij een huis op aarde kon bouwen, terwijl Jezus de Heilige Geest in Zich had, die kennis heeft van alle dingen, dus ook van de hemelse en die de kracht gaf om in deze geestelijke wereld te wandelen.

Daarom kan onze Heer een tempel Gods in de geestelijke wereld optrekken. Wij lezen in Hebreëën 3:3 dan ook in afwijking van de nieuwe vertaling: 'Want deze Ene is meer heerlijkheid dan Mozes waardig gekeurd, naar verhouding het huis dat Hij bouwt, meer eer heeft'. De vergelijking zoals deze in onze vertaling staat, past niet in het verband en gaat bovendien mank.

Ook Paulus nam, geïnspireerd door de inwonende Heilige Geest, de gedachten Gods aangaande het Koninkrijk der hemelen over, hoewel hij soms dienaangaande ook openbaringen ontving, evenals Mozes. Van de onzienlijke wereld schreef hij: 'Daarnaar kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus, dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten' (Ef. 3:4,5).

Door middel van de gemeente, uit Joden en heidenen bestaande, werd immers aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige rijkdom Gods bekend gemaakt.

Voor de nieuwtestamentische gelovige geldt nog: Ik zal hem tot een God zijn (Hebr. 8:10). Een God is een inspirator en voorwerp van verering (Ex. 4:16).

Voor de profetie is een hoge mate van geloof nodig, zoals in Romeinen 12:7, staat: 'Profetie, naar gelang van ons geloof. Men moet immers beslist weten dat men de gedachten Gods weergeeft. Het geloof dat zonder enige bijbedoeling zich volkomen op God richt, schenkt deze zekerheid.

Naar gelang het geloof groeit en standvastiger wordt, zullen de gedachten Gods duidelijker worden en groeit de profetische begaafdheid. Streeft daarom naar alle geestelijke begaafdheden, maar allermeeft dat gij moogt profeteren (1 Cor. 14:1).

medearbeiders Gods

Het ware christendom verheft de mens naar het plan Gods tot het hoogste niveau. De gedachte dat de gelovige in wezen een slechte dienstknecht, een nietsnut, zou zijn, die onbekwaam is tot enig goed en geneigd tot alle kwaad, is onbijbels.

De Schrift leert daarentegen dat het kind van God met de ongerechtigheid gebroken heeft en dat de mens Gods tot alle goed werk volmaakt is toegerust.

God heeft de mens tot koning in zijn schepping aangesteld en doet hier op aarde niets buiten hem om. Hoewel de Here Zich de Formeerder der mensen noemt, hun Maker van de moederschoot aan, schakelt Hij bij dit proces de mens volledig in. Hij die het oog en oor scheidt, zal dit steeds doen door middel van de wil des mans en de schoot der moeder.

Zelfs de Zoon van God werd 'geboren uit een vrouw', die als dienstmaagd des Heren zich hiertoe vrijwillig beschikbaar stelde.

Hoewel Hij niemand raadpleegt of van iemand inzicht ontvangt, doet de Here Here geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten (Amos 3:7). God zoekt gemeenschap met de mens en wil ook in de nieuwe schepping niets tot stand brengen dan via de mens. Door zijn bloed nam de mens Jezus als het Lam Gods de zonde der wereld weg. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, maar voor de verkondiging van dit evangelie der genade gebruikt Hij mensen. Er wordt niemand gered, indien de kinderen Gods nalatig zijn te prediken en te getuigen. Ook wordt

iemand, die het evangelie hoort, slechts behouden, indien hij deze boodschap der genade in het geloof aanneemt. Een mens moet dus actief zijn!

Jezus is de Doper met de Heilige Geest. Hij wil Deze aan iedere gelovige schenken, maar wij zullen ons naar deze doop moeten uitstrekken, erom bidden en in het geloof moeten ontvangen.

De Schrift kent geen lijdelijkheid. Zo schonk de verhoogde Meester aan de gemeente zijn gaven, maar de apostel dringt erop aan dat ieder lid van de gemeente naar deze uitingen van de Geest streven zal.

Zo staat er ook dat door Zijn striemen ons genezing geworden is, maar ook deze wordt alleen realiteit, indien het kind van God temidden van de beproevingen vol hardend en zonder twijfel zich aan de belofte vastklemt.

Jezus sprak tot zijn discipelen: 'Ik zal mijn gemeente bouwen' en het zou mogelijk zijn dat de gedachte post vat, dat wij dit dan niet meer behoeven te doen. Maar tegelijkertijd heeft God in de gemeente aangesteld: apostelen, profeten, herders, leraars, gaven en krachten om het lichaam van Christus op te bouwen en het te brengen tot de mannelijke rijpheid.

Zo troostte de Heer bij zijn heengaan de discipelen met de woorden: 'Houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen!'(Joh. 16:33).

Jezus heeft 'de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en, zo over hen gezegevierd' (Col. 2:15). Hij heeft laten zien wie ze waren en ze moesten voor zijn gezag wijken. Er zijn christenen, die bij het horen van deze woorden zeggen: 'Dit is heerlijk, nu behoeven wij niet meer tegen

de overheden en machten te strijden. Jezus deed het immers voor ons! Wij behoeven slechts een beroep te doen op het bloed van het Lam en de duivel moet wijken'. Maar zij vergissen zich en door gebrek aan kennis worden zij een prooi der boze, liefst vrome machten.

De Heer spreekt tot zijn gemeente: 'Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon' (Openb. 3:21).

Jezus heeft tegen de overheden en machten gestreden en de apostel zegt tot de kinderen Gods, dat ze niet zullen strijden tegen vlees en bloed, maar dat zij juist een wapenrusting hebben ontvangen om te strijden tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis en de boze geesten in de hemelse gewesten (Ef. 6:12).

In het godsrijk beërven wij niets automatisch. Slechts wie strijdt en overwint op dezelfde wijze als Jezus, die zal medeheersen.

De gelovigen gaf Hij zijn grote opdracht: 'In mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven' (Marc. 16:17). Want Hij is 'voor altijd gezeten aan de rechterhand van God, voorts afwachende, totdat zijn vijanden (door zijn volk) gemaakt zijn tot een voetbank voor zijn voeten' (Hebr. 10: 12). Jezus wacht af, totdat u en ik doen wat Hij deed. Begeert u dit?

In Psalm 110:2 staat: 'Heers temidden van uw vijanden'. De wereld ligt in het boze! Wij zijn door boze machten omringd als een drenkeling door het water.

De kinderen Gods zijn als schapen temidden van de wolven. Jezus was door de machten der duisternis omringd, maar Hij heerste over hen. Hij dreef ze uit door zijn machtwoord en de duivelen sidderden. Hij sprak: 'Indien Ik door de vinger Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen' (Luc. 11:20). Gods vinger wijst ons de vijanden aan. Hij heeft ons gezag en onderscheiding der geesten gegeven.

Wij mogen en kunnen niet anders strijden en overwinnen dan op de wijze zoals Jezus deed.

Toen Petrus het heilsplan op het sentimentele vlak bracht en zei: 'Dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen!' reageerde Jezus met de woorden: 'Ga weg, achter Mij, satan' (Matth. 16:22,23). De vinger Gods wees hier de ware verleider aan. Toen men de Heer kruisigde, maakte Hij de Vader erop attent, dat zijn beulen niet wisten wat zij deden. Zijn strijd was niet tegen mensen, maar tegen de machten der duisternis, die Hem herkenden als de machthebber van God gezonden.

Nu heerst Jezus vanaf zijn troon door middel van de gemeente. Zoals Hij geleefd heeft, zoals Hij geheerst heeft, zo wil Hij nu door zijn volk regeren over de onreine geesten van zonde en ziekte.

Is het wonder dat de psalmist vervolgt: 'Uw volk is een en al gewilligheid op den dag van uw heerban'. De heerban is een oproep tot krijg, een verplichting om voor een heer in de oorlog te dienen.

Onder de volle-evangeliechristenen zijn vele gewetensbezwaarden. Zij weigeren tegen vlees en bloed te strijden. Maar hoe staat het met de

dienstplicht in de hemelse gewesten? Is men daar ook dienstweigeraar? 'Jezus roept ons op tot de laatste strijd!' Wij zullen moeten heersen over onze vijanden, zodat zij buiten ons blijven en dat wij ze buiten ons weten te houden, maar Jezus roept ons ook op de machten te weren uit de levens van hen die wij heiligen, die ons het naast zijn, van hen die dreigen onder te gaan, van hen die gebonden en overweldigd zijn.

Jezus sprak: 'En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven' (Joh. 17:22). Jezus ontving het recht om op de troon van God als overwinnaar te zitten en deze heerlijkheid wil Hij aan iedere zoon van God geven, die met Hem overwint!

klaar voor kanaän

Uit Egypte trekken betekent nog niet Kanaän binnengaan. Israël werd verlost uit het diensthuis, het ontving de wet op de Sinai en werd daar tot één natie samengesmeed. Het volk was onder de wolk, een beeld van de leiding van de Heilige Geest die het bij de hand nam. Allen lieten zich dopen in de zee en in de wolk, een beeld van water- en geestesdoop.

Dit schaduwpinkstervolk kwam aan de grens van Kanaän, beeld van de hemelse gewesten. Wat had men al die eeuwen over dit land al gediscussieerd. Hoeveel verhalen over het beloofde land deden in Egypte reeds onder hen de ronde, maar de tijd van de balladen en heimweevolle gezangen was nu voorbij. De realiteit was gekomen en men ging het land verspieden om zich van de werkelijkheid op de hoogte te stellen.

Het bleek dat de vruchtbaarheid groter was dan men had durven denken. De druiventros uit het dal Eskol was het tastbare bewijs. Het land van hun verwachting had evenwel vele ommuurde steden en onneembare vestingen en bij de mannen van grote lengte waren de verspieders in eigen ogen slechts sprinkhanen.

Ook in onze eeuw is er een pinkstervolk uit het diensthuis van geboden en inzettingen getrokken. Het werd gedoopt in water en in de Heilige Geest en ging op reis naar het hemelse Kanaän.

In Numeri 13:20 wordt gesproken over de tijd der eerste druiven. Toen was de tijd gekomen om het land te verspieden en om het binnen te trekken.

Het pinkstervolk zal van woestijnchristenen hemelburgers moeten worden, van natuurlijke mensen geestelijke mannen en vrouwen die leven door geloof. Het werd tijd om in de onzienlijke wereld de eerste vruchten voort te brengen.

Vele geslachten lang had men over de hemel gedroomd en gefantaseerd en deze weggeschoven achter het doodsgordijn. Men had gezongen over 'ivoren torens' en 'straten van goud'. Ieder christen wilde wel naar de hemel! Dit oord was eigenlijk de climax van alle christelijke geneugten. Daar was men omringd door kinderen en kleinkinderen, en bewoonde men huizen met tuinen voorzien van de prachtigste bloemen.

Aan moeders schoot leerde men: 'In de hemel is het schoon, waar men zingt op blijde toon, met een altoos vrolijk harte, vrij van alle zorg en smarte'. Het heimwee bleek uit het vers: 'Daarboven is een heerlijk oord, o zo schoon' en uit het couplet: 'Geen donk're wolk bedekt de lucht, heerlijk land. Geen boezem slaakt daar ooit een zucht, heerlijk land'.

Welk een sentiment, welk een misleidende romantiek uitte zich in deze 'gevoelige' taal! Het leidde de aandacht af van de ruwe tegenwoordige wereld naar een ver en vredig sprookjesland, dat als een fatamorgana bleef wenken, maar in dit tijdelijke leven nimmer werkelijkheid zou worden.

De tijd brak aan dat verspieders in de laatste jaren kennis gingen verwerven van dit met aardse voeten niet te betreden land. De sleutels van het Koninkrijk der hemelen die eeuwenlang verborgen waren geweest, werden gevonden. Men zag dat de hemelse gewesten door middel van de geestelijke

gaven vruchten tot herstel, genezing en groei konden opleveren, zoals de christenheid in de woestijn nooit gekend had.

Het pinkstervolk werd verlicht, genoot van de hemelse gave, kreeg deel aan de Heilige Geest, smaakte iets van de krachten der toekomstige eeuw, maar liet het verder afweten, omdat het verschrikt geraakte bij het gerucht over de Enakskinderen in het beloofde land. De toekomstdromen van pinksteren stortten de laatste jaren ineen. In de hemelse gewesten slaakte de boezem wél een zucht te midden van de gehele zuchtende schepping. Al die mooie vertellingen en voorstellingen over de hemel bleken in strijd met de werkelijkheid te zijn.

De burgerlijke, moede pelgrim, zag de 'wuivende palmen' niet meer en weigerde daarom in te gaan in het Koninkrijk der hemelen. Hij vreesde de donkere schaduwen en de vijandige vestingen die op de groene heuvelen van het land der ruste waren. Hij bleef zich liever hechten, ook naar de inwendige mens, aan de dingen die hij zien kon, dan deze wandel in de hemel aan te vangen.

Het pinkstervolk zag tot zijn grote schrik dat op de plaats waar de 'melk en honing vloeide en de druif van Eskol groeide' onzichtbare geesten uit het rijk der duisternis zich gereed maakten voor de strijd.

'Toen hief de gehele vergadering haar stem op en weende in die nacht en al de Israëlieten morden tegen Mozes en Aäron' (Num. 14:1,2). Toen het begon te zien dat er een strijd noodzakelijk was en geloof in de overwinning om dit land der ruste te bezitten, werd het bevreesd. Er was teleurstelling en

boosheid, en in paniek zocht de massa de woestijn weer op en stelde zichzelf leiders aan die hen weer terug zouden voeren naar Egypte.

Zo ook wenst het pinkstervolk van heden niet geconfronteerd te worden met de demonen, ondanks de bijbelse uitspraken dat wij te worstelen hebben tegen de overheden en de reuzen in de hemelse gewesten.

Men zocht weer contact met de groeperingen die men eerst verlaten had ten einde op zijn weg terug te keren.

Natuurlijk moet men zich in Egypte wel verschrikkelijk inspannen, maar men heeft daar niet te maken met de onzienlijke wereld die men niet kan waarnemen noch verstaan. Men koos niet de vrijheid van de kinderen Gods, maar de slavernij: het zondaar blijven tot de dood toe, het vasthouden aan plichten, het vasten, de sabbat, de onthoudingen, het kloosterleven van de protestantse heiligen met zijn verstervingen, de ernst en het plechtige gewaad. In Egypte zijn geen overwinningsliederen, maar daar draagt men het boetekleed.

Eenmaal trok een volk uit Egypte, danste met tamboerijn bij de oever van de Rode Zee. Het verlustigde zich onder de palmbomen en bij de waterfonteinen van Elim. Het kwam op de grens van het heilige land, maar ging niet binnen vanwege zijn ongelof.

Een ander pinkstervolk verblijdde zich massaal op het Malieveld, juichte en zong op de vreugdedagen, maar het trok niet de hemelse gewesten binnen vanwege zijn ongelof. Het verwierp de dingen die men niet zag.

Kaleb sprak echter: 'Laat ons gerust optrekken en het land in bezit nemen, want wij zullen het zeker kunnen vermeesteren'. In hem was een andere geest (Num. 14:24). Deze voortrekker kwam wel binnen, want hij geloofde in de beloften van God en later sprak hij: 'Geef mij daarom het bergland maar, waar de Enakieten wonen in hun versterkte steden. Ik zal ze verdrijven'.

Een nieuw pinkstergeslacht staat op, dat in geloof wel de hemelse gewesten binnengaat. Het vliegt de Filistijn op de schouder en plundert die van het oosten en maakt de vijanden tot onderhorigen om het land voet voor voet in bezit te nemen en naar de inwendige mens te rusten ieder onder zijn wijnstok en zijn vijgeboom.

waarom schreeuwde de kleine

De vader van de maanzieke knaap, waarvan wij lezen in Lucas 9:37-43 geloofde in machten. Hij zag wat in de onzienlijke wereld met zijn zoontje aan de hand was. Hij constateerde: 'Een geest grijpt hem en dan schreeuwt hij plotseling'. Deze man wist dat zijn kind vanuit de hemelse gewesten geattaqueerd werd.

Jezus corrigeerde deze gedachte niet en verweet hem allerm minst geestelijke achterstand. De Heer bemerkte dat deze vader een scherpe kijk had op de oorzaak van de ellende. Hij had evenwel geen besef van de grote kracht Gods, want hij smeekte: 'Als Gij iets kunt doen, help ons'.

De hoofdman van Kapernaüm was geestelijk veel verder. Deze had inzicht aan twee kanten: hij wist precies hoe de zaken in de geestelijke wereld lagen en hij kende ook de onderlinge machts- en gezagsverhoudingen.

Hij had in Kapernaüm de synagoge laten bouwen, waarin de onreine geesten de suprematie van Jezus hadden erkend, toen zij het uitschreeuwden: 'Zijt Gij gekomen om ons te verdelgen?' (Marc. 1:24).

Daarom formuleerde deze centurio het verzoek om zijn knecht te genezen met de woorden: 'Spreek slechts één woord en mijn knecht moet herstellen' (Matth. 8:8). Hij wist: het gezag dat ik in de zienlijke wereld heb, bezit Jezus in de hemelse gewesten. Wanneer de Meester sommeren zou dat zij gaan moesten, zouden de ziektemachten wegvlieden op dezelfde wijze, zoals zijn ondergeschikten op zijn bevel wegsnelden. Het inzicht van deze

hoofdman was zo uniek, dat de Heer erkende, dat Hij zo'n groot geloof in Israël niet gevonden had.

Jezus verweet de vader, maar ook zijn discipelen, gebrek aan geloof. Zij merkten wel de chaos op in de onzienlijke wereld en wisten ook wel hoe deze tot stand gekomen was, maar hadden geen oplossing van het probleem.

Toch konden de discipelen met het plan Gods op de hoogte zijn. Zij kenden Gods wil om te redden en te herstellen en ook de kracht en de macht die hiervoor nodig waren. Nog kort tevoren hadden zij hun Meester tijdens een grote storm de geestenwereld horen bestraffen en daarna waren zij getuige geweest hoe Jezus een legioen demonen uit een bezetene geworpen had.

Ook had de Heer hun macht en gezag gegeven over alle boze geesten. Met deze toerusting waren zij immers uitgezonden. De apostelen waren als leerlingen die nog geen diploma bezitten, maar in hun praktisch jaar zijn. Wij zouden tegenwoordig zeggen dat zij stage liepen, want zij hadden de Heilige Geest nog niet ontvangen. De aanwezigheid van de Farizeeën zal ook wel een remmende invloed op hen gehad hebben, want zij moesten zich immers verheffen boven het negativisme der 'vrome' geesten en zich losmaken van een gezag, waaronder zij van kindsafaan opgevoed waren (Marc. 9:16).

Deze geschiedenis maakt op ons een diepe indruk, want ook wij hebben de opdracht ontvangen in de naam van Jezus boze geesten uit te drijven (Marc. 16:17) en bovendien de kracht daartoe ontvangen. Ook wij bezitten kennis van de onzienlijke wereld, maar hebben ons menigmaal nog niet voldoende

georiënteerd op de kracht Gods, die in ons woont door de doop met de Heilige Geest. Wanneer wij ons meer bewust waren van de tegenwoordigheid van deze Geest in ons, zouden wij meer en grotere overwinningen boeken. Ook wij mogen ons niet laten intimideren door de 'vrome' geesten, die ons bespotten vanwege onze wandel en strijd in de hemelse gewesten.

Ik ben blij dat ondanks de verachting het evangelie van het Koninkrijk der hemelen voortgaat 'overwinnende en om te overwinnen'. Daarom geef ik hier enkele eenvoudige getuigenissen door, die mij ter ore kwamen. Ik schrijf ze in het bijzonder neer voor ouders, die evenals de vader van de maanzieke knaap, erkennen moeten: 'Een geest grijpt hem en dan schreeuwt hij het uit'.

Een broeder in onze gemeente, hoofd van een school, had met zijn vrouw een echtpaar op visite, waarvan de man zich bezig had gehouden met oosterse godsdiensten en yoga. Aan het einde van de avond werd het zo geleid, dat een bediening volgde en deze occulte geesten uitgedreven werden. Wat gebeurde er toen? Het dochtertje dat boven rustig lag te slapen, rende plotseling 'verwilderd' naar beneden. Gelukkig realiseerden de ouders zich ogenblikkelijk wat er aan de hand was. Onze broeder bracht het kind naar boven en weerstond in de naam van Jezus deze oosterse macht, die zijn kind aangegrepen had. Ogenblikkelijk werd het meisje rustig en sliep weer in.

Een doktersgezin heeft een huis, waarvan de benedenste verdieping bijna geheel voor de praktijk ingericht is. Een kamer doet dienst als slaapvertrek

voor de ouders. Toen het jongste kind geboren was, kwam de wieg gemakshalve in de slaapkamer te staan en later verhuisde het meisje 's avonds naar de wachtkamer voor de patiënten.

Maar het kind dat totnutoe altijd rustig geslapen had, werd wakker en begon hevig te huilen. Moeder ging naar haar toe en nam het op. Het kind klemde zich angstig aan haar vast. Dit ging zo enkele avonden door totdat ook hier het inzicht in het Koninkrijk der hemelen de oplossing schonk.

De wachtkamer is overdag uiteraard vol met patiënten, die een gedeprimeerde geest bij zich hebben. Het is dan als het ware een ontmoetingscentrum van wetteloze ziektemachten.

De ouders begonnen toen hun avondgebed en bijbellezing in de wachtkamer te houden en zij reinigden deze ruimte iedere keer opnieuw van neerdrukkende en angstverwekkende geesten. Voortaan sliep het kind weer normaal door.

Een van onze gemeenteleden is een fruitkweker. Hij is enkele jaren getrouwd en bewoont een oud huis. Zijn jonge vrouw vertelde een opmerkelijk gebeuren.

Iedere avond, wanneer zij naar bed gingen, werd zo omstreeks half elf hun dochtertje wakker en zette liet op een huilen. Zij moesten dan dit kind tussen zich innemen, anders sliepen ze de gehele nacht niet.

Een broeder oudste in onze gemeente vroeg hun, of zij er wel eens aan gedacht hadden wat er in de loop der eeuwen allemaal in dit huis gepasseerd

kon zijn. Hij raadde hun aan de boze machten in de slaapkamer van de kleine te bestraffen.

Na dit gesprek gebeurde er die nacht merkwaardigerwijze niets, maar de volgende avond waren de poppen weer aan het dansen. Onze broeder bond de beïnvloeding van deze machten en verdreef hen. Vanaf dat ogenblik heeft dit kind steeds ongestoord geslapen.

Wij deden slechts een greep uit de grote hoeveelheid getuigenissen en zouden ze kunnen vermeederen met wat wijzelf meemaakten en wat wij bijvoorbeeld door zendelingen hoorden vertellen.

Wij willen met deze voorbeelden echter de ogen openen voor veelvoorkomende en schijnbaar onbetekenende gebeurtenissen in de geestelijke wereld, die evenwel van groot belang kunnen zijn, omdat zij de gang van zaken in het normale leven van een gezin verstoren.

kom, Here Jezus

Het gebed waarop sommige christenen grote nadruk leggen, staat op de laatste bladzijde van de bijbel in het zinnetje: 'Kom, Here Jezus!' Deze verwachting was het thema van menige profetie in de vroegere pinkstergemeenten. 'Jezus komt' is de titel van een Engels boek dat met zijn vertalingen een miljoenenoplage bereikte. Vele liederen die aan dit verlangen uitdrukking geven, vindt men in onze zangbundels. Reeds een halve eeuw zingt men: 'Als straks de bazuin zal schallen en Jezus' komst is daar'.

Er zijn kostelijke waarheden, waarvan de apostel moest zeggen dat daarin een en ander moeilijk te begrijpen is, hetgeen onkundige en onstandvastige lieden tot hun eigen verderf verdraaien. Met de komst des Heren bedoelt men het gebeuren dat Jezus van de onzienlijke hemel terugkeert naar de zichtbare aarde. Het is naar dit evenement dat menig christen uitzielt om verlossing van en overwinning op zijn aardse moeite en zorg te ontvangen. Men ziet dan in de komst van Christus de oplossing van al zijn problemen, 'want voorbij is d'aardse strijd'.

Wanneer wij evenwel de verzen lezen, die in Openbaring 22 aan het 'Kom, Here Jezus' voorafgaan, zien wij dat de Geest en de bruid eerst roepen om een andere komst. De Geest die in de wachtende gemeente woont en de bruid, de wachtende gemeente uit het oude verbond, roepen om de inwoning van Jezus Christus door de Heilige Geest in allen, die nog het evangelie zullen aannemen. Zij weten dat de Heilige Geest eerst zijn herstellend en

opbouwend werk moet doen, ten einde de gemeente klaar te maken voor de zichtbare wederkomst des Heren en voor de taak die haar wacht.

Daarom wordt opgeroepen om te drinken van de wateren des levens. Deze zijn immers de bronnen des heils, dus van heling en genezing, die tevens de mogelijkheid verschaffen om op te wassen.

De fout zit hierin, dat vele christenen dit facet van het plan Gods overslaan. Zij negeren hiermee de opbouw en groei van de gemeente, het lichaam waarmee Hij zal wederkomen.

Door de kracht van Gods Geest ontvangt men overwinning op en oplossing van alle problemen. Langs deze weg wordt de veelkleurige wijsheid van God hier op aarde in de gemeente geopenbaard en wordt aan het verlangen van Jezus voldaan 'de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel'.

Waarom concentreren nu velen hun aandacht op de wederkomst des Heren naar de aarde en stellen zij zich niet open om de Heilige Geest te ontvangen, terwijl Jezus toch gezegd heeft: 'Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen?' Het antwoord is: omdat de natuurlijke christen geen inzicht heeft in de geestelijke wereld, zich daar niet oriënteert en daar nergens enig houvast heeft. Voor hem is het Koninkrijk der hemelen een verborgenheid gebleven, een gesloten boek. Wie oudtestamentisch ingesteld is, kan alleen vanuit de stoffelijke wereld denken.

De onstoffelijke schepping van de menselijke ziel met zijn geest, van de heilige engelen, van de boze met zijn demonen, van God die geest is, van de

mens Jezus op de troon van de Vader en van de Heilige Geest en zijn werk, zijn voor hem ongrijpbaar, onvoorstelbaar en vormen geen factoren, waarmee hij in het dagelijkse leven effectief rekening zou kunnen houden. Hoewel Jezus het evangelie van het Koninkrijk der hemelen bracht en zijn verborgenheden openbaarde, heeft de natuurlijke christen geen inzicht in het plan en in de weg Gods. Hij weet zich niet overgeplaatst in het Koninkrijk Gods. Zijn wandel, zijn denken en zijn strijd zijn niet in de hemelse gewesten, maar hij kan alleen bedenken de dingen die van de aarde zijn.

Daarom begrijpt hij de woorden van Jezus niet: 'Als ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken' en verstaat hij de roep niet: 'Kom en drink van het water des levens'.

Daarom is bij hem geen verlangen de gemeente tot haar volle wasdom te zien groeien door de openbaring van de kracht Gods en de ontplooiing van de geestelijke gaven.

Wanneer hij roept: 'Kom, Here Jezus', is dit niet het verlangen naar een tijdstip dat de tempelbouwer het huis voltooid zal hebben, om het dan als woonstede Gods op aarde te doen functioneren, maar het geeft alleen uitdrukking aan het verlangen dat Jezus als mens weer met hem op aarde verkeren zal.

De natuurlijke christen vindt in de komst des Heren een aanknopingspunt voor zijn aards gericht denken. De voeten van de Meester zullen dan op de (in tweeën gespleten!) Olijfberg staan. Hij neemt bezit van een aardse tempel, waarin Hij als hogepriester mag fungeren. Dan kan men echte

pelgrimsreizen of profetische reizen naar het heilige land organiseren onder de oproep: 'Komt, laat ons opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs', liefst per vliegtuig, want 'dan zal de berg van het huis des Heren vast staan als de hóógste der bergen!'(Jes. 11-5).

Wanneer dan nog het hemelse Jeruzalem nederdaalt, kan men als fundamentele christen door de paarden poorten gaan en op straten van goud wandelen. Deze bezigheid is dan een manifestatie van zijn koningschap!

Zo wordt de waarheid tot leugen gemaakt, omdat men het goddelijke op aards niveau brengt en voor het geestelijke slechts een natuurlijke uitleg heeft. Jezus sprak evenwel over de volle waarheid, dat is die in twee dimensies, namelijk in de zichtbare en in de onzichtbare wereld.

Jezus sprak over zijn komst in de inwendige mens van de gelovige. Dit geschiedt door de doop in de Heilige Geest. Deze heeft men nodig om in de hemelse gewesten te kunnen functioneren. Men kan wel bidden: 'Kom, Here Jezus', maar Hij sprak: 'Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden'. Na zijn hemelvaart zou Jezus allereerst in de Geest wederkomen, opdat zijn discipelen zouden zijn waar Hij is.

Het is goed om te bidden of de Heer op aarde wil komen, maar voor alles zegt Hij tot de christen: 'Kom eerst naar Mij'. Wanneer vermaand wordt: 'Komt allen tot Mij', zal men ook moeten gaan en niet wachten totdat Hij op aarde verschijnt.

Wij leven in de tijd van de voorbereiding van de gemeente en ook wij hopen, door een machtige uitstorting van de Geest Gods in het laatste der dagen, dat deze spoedig voltooid zal zijn. Hoe meer dit evangelie van het Koninkrijk der hemelen gepredikt zal zijn en gerealiseerd in mensenlevens, hoe eerder de dag van de wederkomst van Christus aanbreekt.

discipelen

In een bijbels handboek las ik dat er in de Verenigde Staten ongeveer twee miljoen christenen zijn, die zich 'discipelen van Christus' noemen. Dit is een mooie naam, niet alleen voor een bepaalde kerkgemeenschap, maar voor alle ware kinderen van God.

Ook van Jozef van Arimathéa werd gezegd, dat hij een discipel van Jezus was.

Hebt u echter wel eens iemand horen zeggen dat hij een discipel van het Koninkrijk der hemelen is? Misschien zou u verwonderd opzien wanneer u dit hoorde;

Toch is deze uitdrukking bijbels. In Mattheüs 13:52 spreekt Jezus over schriftgeleerden, die discipelen geworden waren van het Koninkrijk der hemelen.

In die tijd waren er veel mannen evenals thans, die zich bezighielden met de bestudering van het Woord van God. Uit de opmerking van onze Heer blijkt evenwel dat zo'n bijbelonderzoeker nog niet vanzelfsprekend een leerling van de onzienlijke wereld was. Dit moest hij nog worden, zegt Jezus.

Men kan een fundamenteel christen zijn, zich evenals de rabbijnen vastklemmen aan alles wat geschreven is, en toch behoren tot de blinde wegwijzers in het Koninkrijk der hemelen.

Jezus ging eenmaal rond van stad tot stad, lerende in de synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk der hemelen.

Dit was zijn specialiteit, 'de nieuwe leer met gezag'. Deze prediking kenmerkte zijn optreden en zij sloeg bij de schare aan, want de duizenden volgden Hem. Hij getuigde: 'De wet en de profeten gaan tot Johannes; sinds die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk Gods en ieder dringt zich erin(Luc). Dat zijn boodschap over de onzienlijke, de geestelijke wereld, geen doorgang vond in Israël, was te wijten aan de orthodoxe leidslieden. Zij wilden dit nieuwe evangelie niet. Het paste nergens in hun systeem. Zij wilden rechtzinnig, als zij war en, wel bekering en vergeving van zonden. Daartoe spanden zij zich tot het uiterste in. Zij vervoegden zich zelfs bij Johannes de Doper om van hem de doop der bekering en vergeving van zonden te verkrijgen.

Paulus sprak dienaangaande: 'Doch Israël, hoewel het een wet ter gerechtigheid najaagde, is aan de wet niet toegekomen. Waarom niet? Omdat het hierbij niet uitging van geloof, maar van vermeende werken' (Rom. 9:31,32).

Men kan de onzienlijke wereld niet binnentrekken door natuurlijke krachtsinspanning. Men overwint geen boze machten van zonde, ziekte, gebondenheid, vrees, twijfel, depressie, geen doodsmachten, geen onreine machten of geesten van verslaving, door zijn best te doen.

De Farizeeën en schriftgeleerden trachtten overwinningen te forceren door zware lasten bijeen te binden en die te leggen op de schouders der mensen, maar zelf wilden zij ze met hun vinger niet te verroeren.

Door hun werken gaven zij wel het goede voorbeeld om van de mensen gezien te worden, maar het was voor hen na vele goede maaltijden geen offer om drie maal in de week te vasten, of ook van hun rijkdommen, tienden te geven. Het was voor hen niet moeilijk zich stipt te houden aan de sabbatswetten, de reinigingen, de gebedstijden en dergelijke, want ze beschikten over voldoende vrije tijd.

Zo is het in onze dagen voor een full-timer niet moeilijk nachtbidstonden bij te wonen, 's morgens een uitgebreide stille tijd te houden en op te roepen tot vasten of gebed, of ook om zijn volgelingen allerlei activiteiten voor te schrijven ten bate van de organisatie.

Men suggereert daarbij dat zij kinderen des Koninkrijks zouden zijn, indien zij zich op deze wijze inzetten.

Van de leiders in Jezus' dagen wordt gezegd: 'Sinds de dagen van Johannes de Doper totnutoe wordt het Koninkrijk der hemelen geweld aangedaan en de geweldigers nemen hetzelfde met geweld' (Matth. 11: 12 St. Vert.) of 'geweldenaars grijpen ernaar' (N. Vert.).

De vertaling Brouwer heeft het nog duidelijker: 'Men tracht liet Koninkrijk der hemelen stormenderhand te veroveren en het met geweld in hun macht te brengen'. Dit nu is een onmogelijkheid. God wil niet met geweld te doen hebben.

Hij is niet in een aardbeving of in een storm. Hij is niet in geschreeuw of in gekerm, niet in ernst of in enig opgelegd teken van ootmoed of

boetedoening. Ook niet in opjutterij, het gebruiken van slogans en kreten. Geweld en geforceerdheid zijn altijd van de boze.

Paulus was eenmaal zo'n geweldenaar die een zoon Gods wilde zijn, maar die allen vervolgde die door geloof 'van de (hoge) weg waren'. Hij noemt zich dan later ook: 'Een godslasteraar, een vervolger en een geweldenaar'.

Wanneer wij discipelen van Jezus Christus willen zijn, zullen wij ook discipelen van het Koninkrijk der hemelen moeten wezen.

Wij zullen Hem in de eerste plaats volgen waar Hij is, dat is in de onzienlijke wereld en dit kan alleen met onze inwendige mens, met ons verstand en met ons 'hart'. Het evangelie van Jezus Christus is dat van het Koninkrijk der hemelen.

Op de Pinksterdag sprak Petrus: 'Dit is het!' God zou wonderen geven in de hemel boven. Zijn Geest zou verbonden worden met de menselijke geest. Dit was nooit eerder geschied dan alleen bij de mens Jezus.

Door de doop in de Heilige Geest vindt een verbintenis als een huwelijk plaats tussen deze Geest en de geest van de christen. Maar zoals het met vele huwelijken gaat, zo ook met deze band tussen God en de wedergeboren mens. Velen zijn wel gedoopt met Gods Geest, maar hun gemeenschapsleven met God is mislukt. Zij zijn niet overgegaan in een andere staat des levens. Hun innerlijke mens werd niet afgestemd op God die geest is en op zijn rijk, maar zij bleven op aards niveau. Zij verloren hun eerste liefde, waardoor zij 'omhoog' getrokken werden. Zij wandelden niet als geestelijke mensen in de wereld der geesten.

Wie in onze tijd alleen het Koninkrijk der hemelen predikt, zoals Jezus dit deed en ook de apostel Paulus, van wie gezegd wordt, dat hij rondreisde met de prediking van het Koninkrijk, krijgt opnieuw de 'rechtzinnige' geweldenaars tegen. Ook die van de pinksterbeweging, waarin velen bondgenoten gaan zoeken onder hen die zelfs de doop in de Heilige Geest loochenen.

Zo ontstaat een kloof tussen hen die na de doop met de Heilige Geest de hoge weg willen gaan en zij wier gedachten blijven rondcirkelen op aarde. Wel roept men hard om vernieuwing, om een opwekking, om boetedoening en om verootmoediging, maar de goddelijke remedie voor nu, de prediking van het Koninkrijk der hemelen, weigert men te accepteren. En hiermee verwerpt men de raad Gods voor onze tijd!

Als discipelen van het Koninkrijk der hemelen mogen wij evenwel uit de voorraad van Gods schatkamer nieuwe en oude dingen tevoorschijn te brengen. Ook willen wij nog vele gelovigen stimuleren tot een wandel op de hoge weg, want wij weten immers dat dit evangelie van het Koninkrijk over de gehele aarde gepredikt zal moeten worden, voordat het einde komt.